

söslalurin

Drápsroyndin 20. juli 1944

Flogferðin til Rastenburg

Klokkan var vala meir enn farin av seks um morgunin tann 20. juli 1944 og heitt var í veðrinum, tá Stauffenberg oberstur saman við adjudanti sínum, loytnantinum Werner von Häften, setti seg inn í bilin hjá sær og koyrði gjøgnum teir bumbusoraðu forstaðirnar í Berlin til floghavnina í Rangsdorf. Í tasku hansara, sum stóð á tæmbi, vóru skjøl um tær nýggju divisjónirnar, hann skuldi greiða Hitleri frá klokkan eitt henda seinnapartin í herstöð hansara, Wolfsschantze — úlvaskansanum — í Eystur-Próysalandi. Millum skjølina og ballað inn í skjúrtur lá ein bumba, sum kundi setast at bresta upp á tíð.

Hetta var bumba, sum gjørd var í Onglandi og sum brast, breytst tú eitt lítið glashylki við sýru, sum so át seg inn í ein tráð úr metalli, so hann fór av, og hetta fekk so bumbuna at bresta. Men tjúktin av tráðnum var avgerandi fyri, hvussu long tíð gekk, áðrenn av gekk. Henda morgunin var hin allarklænsti tráðurin settur í bumbuna, so hann fór at verða avetin eftir tiggju minuttum.

Úti í floghavnini mótti Stauffenberg Stieff generali, sum hann hevði fingið bumbuna frá kvöldið fyri. Har stóð eitt flogfar og bíðaði — hetta var egna flogfarið hjá generalinum Eduard Wagner, sum var ovasti kvartermeisteri hjá týska herinum og ein av oddamónum í samansvørgingini og hevði latið teir fingið flogfarið hjá sær til hesa umráðandi flugving. Klokkan 7 fóru teir á flog og lendu í Rastenburg tá hon var farin av tiggju. Häften loytnantur gav flogskiparanum boð um at vera tilreiðar at fara á flog aftur á middegi.

Í Wolfsschantze

Av flogvøllinum koyrði ein bilur hjá týska herinum hesar yvirmenn til høvuðs: ærstjóðina í Wolfsschantze í einum trøllsligum og ráligum skógi í Eystur-Próysalandi. Men at koma frammat har, var ikki sum at siga tað og heldur ikki at sleppa út aftur, sá Stauffenberg alt fyri eitt. Herstöðin hevði skap sum ein klingra í trimum umförum, og har vóru minur lagdar allarstaðni, betongskansar og drepandi ravmaghshegn. Og samdøgríð ikringingu har alvápnar og trúgvir SS-menn á varðhaldi. Skuldi tú sleppa inn í tað allarheilagsta, har Hitler búði og virkaði, máttu sjálvt teir ovastu generalarnir hava serligt pass, sum bert var galdandi fyri eina vitjan. Men tá Hitler sjálvur hevði boðsent Stauffenberg, sluppu hann og Häften loytnantur uttan stórvægis trupulleikar ígjøgnum tæy trý kanningarstöðini (tá vóru teir stöðgaðir og pass teirra kannað). Hjá adjudantinum hjá ovastanum á hermiðstöðini fingur teir eitt lítið ábit, og tá hetta var av, fór Stauffenberg at hitta Fritz Fellgiebel, general, sum var leiðari av telegraftænastuni hjá

Hitler heldur roðu. Tað segðist, at hann skuldi venja seg framman fyri einum spegli, áðrenn hann helt hesar roður, sum bergtøku tað týska fólkíð

Überkommando der Wehrmacht.

Fellgiebel var ein av monnum í samansvørgingini, sum mest hevði at týða. Stauffenberg vísaði seg um, at generalurin var maður fyri at fáa í lag eina snarboð til Berlin ígjøgnum telefonina, so teir, sum vóru uppi í ráðagerðini og har vóru staddir, kundu leggja upp í í stundini. Fellgiebel skuldi so steingja fyri øllum telefon-, telegraf- og radiosambandi. Og var tað nakar, sum var ferur fyri at gera hetta, so var tað hann, sjálvur stjórni fyri telegraftambandinum hjá týska herinum, og teir vóru ógvuliga glaðir at hava fingið hann í parti við sær. Tí høvdu teir ikki hann, var óvist, hvussu leikur fór.

Tá hann hevði Buhle general, vum var umboðsmaður týska hersins í Überkommando der Wehrmacht, og tosað við hann um herdeildirnar, hann var í ferð við at savna saman, fór Stauffenberg oberstur yvir á skrivstovuna hjá Keitel, feltmarsjalli, hongdi hógvu og reim frá sær, og fór inn á skrivstovuna hjá ovasta manninum, sum ráddi fyri Überkommando der Wehrmacht. Her fekk hann at vita, at ferarin hevði ringar stundir. Klokkan var nú farin av tólv, og Keitel segði honum, at av tí at Mussolini skuldi koma við tokinum klokkan hálgum trið, var dagligi fundurin hjá feraranum settur at vera klokkan hálgum eitt í staðin fyri

gera skjótt av, tí Hitler ætlaði at gera stutt av í dag.

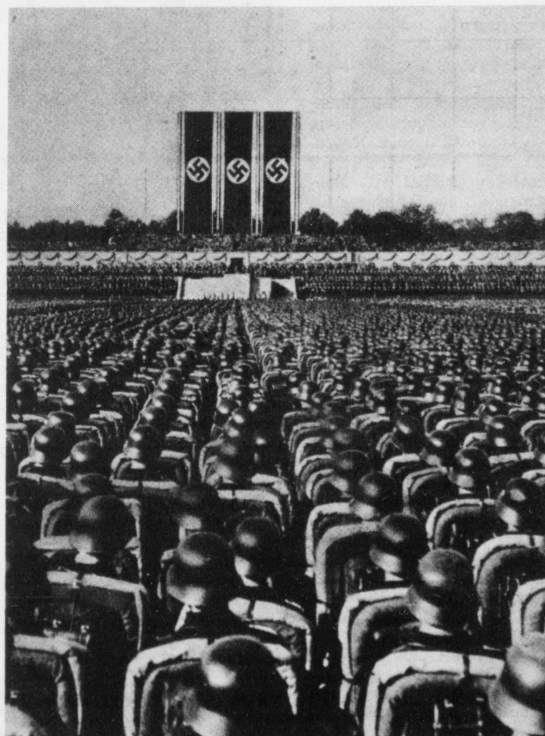
Nú ráddi um at bera skjótt at. Hann hevði sagt Keitel frá tí, hann ætlaði sær at siga Hitler og varnaðist móti endanum, at ovastin fyri Überkommando der Wehrmacht ótolin hugdi at klokki. Tá henni leið at hálgum, segði Keitel, at teir straks máttu fara á fundin, tí annars fóru teir at verða ov seinir. Teir fóru so út úr skrivstovuni hjá feltmarsjallinum, men vóru bert komnir nøkur hanagleiv, tá Stauffenberg segði seg hava gloymt hógvuna og reimina, kúvendi og fór eftir teimum, áðrenn Keitel fekk umrátt og sagt, at tað kundi adjudantur hansara, John loytnantur, gera.

Í forrúminum læt Stauffenberg kvikliga taskuna upp, treiv eftir tongini — hann hevði bert triggjar fingrar á hægri hond — og breyt glashylkið. Var bumban, sum hon átti, fór hon at bresta um tiggju minuttir.

Keitel, sum var líka so ófólkagligur móti undirmonnum sínum, sum hann krepp fyri ovasta harra sínum, illskaðist um tærnið og fór aftan á Stauffenberg at tala á hann um at skunda sær. »Vit verða ov seinir,« leikaði hann í. Stauffenberg bað umbera seg, at hann hevði tarnað teimum, men Keitel mundi helst vita, at hjá so avlavnum manni sum oberstinum, mátti tað taka eitt sindur av tíð at fáa reimina um seg aftur. Tá teir skuldu fara yvir í búðina, har Hitler helt til, tóktist Stauffenberg í góðum hýri — og illsinni Keitels

klokkan eitt. Keitel segði, at Stauffenberg oberstur mátti

Týskir hermenn hurta eftir Hitler, sum heldur roðu. Nasistarnir skipaðu fyri einari propagandu, hvørs maka heimurin ongantið áður hevði sæð

Ritstjóri:
Hans Thomsen